

Jak Ukrajinka v Česku sociálně odpovědný byznys vybudovala

Viktorie Valeeva

Práce Au-Pair představuje pro mladé lidi z rozvíjejících se států levnou možnost vidět svět. Alena Šipilová z Ukrajiny pracovala dva roky jako chůva v Německu a Rakousku, což ji pomohlo změnit způsob myšlení a najít to, co umí dělat nejlépe.

Posléze se přestěhovala do Česka kvůli manželovi, který zde dostal pracovní nabídku. Dnes žije s manželem a dvěma dětmi v Brně a rozvíjí svůj projekt výuky cizích jazyků.

Povídali jsme o tom, co se naučila v zahraničí, jak děti ovlivnily její práci a proč s manželem pomáhají dětskému domovu na Ukrajině.

Co Vám přinesla práce jako au-pair?

Pochopila jsem, že se musím umět samostatně rozhodovat. V Německu bylo všechno nové a cizí. Samozřejmě, mohla jsem se poradit s rodiči telefonicky, ale rozhodovat jsem se musela sama. A za důsledky svých rozhodnutí jsem také odpovídala sama. Také jsem lépe porozuměla dětem a rozhodla se mít vlastní velkou rodinu. Před tím jsem měla pocit, že nejsem ani na děti, ani na rodinu připravená.

Ale to nejdůležitější, co jsem pochopila a čemu se naučila, bylo myslet globálně. Žila jsem v rodinách, které měly vlastní obchod, vlastní dům, auta a dokonce letadla. Ptala jsem se, čím se liším od zámožných lidí, mají také dvě ruce, dvě nohy a hlavu. Jediná věc, kde mohl být rozdíl, bylo myšlení. Dostala jsem chuť se stát zaměstnavatelem, vytvářet něco vlastního.

V současné době máte vlastní projekt výuky cizích jazyků. Jak jste na to přišla?

Můj budoucí manžel mně podpořil v tom, abych si zkusila založit vlastní podnik. Hledali jsme způsoby jak vydělat peníze na internetu. Tehdy jsme zkoušeli hodně různých variant - blog o letištích, turistický portál o bio-turismu, elektronické systémy na Ukrajině, konzultační

činnost o studiu v Německu. Ale pak jsme pochopili, že musíme dělat to, co umíme a v co budou lidé věřit.

Během dvou let v německých a rakouských rodinách jsem dost dobře ovládla němčinu. S manželem jsme vymysleli nový způsob výuky němčiny. Začali jsme poslouchat, jak mluvíme my a jiní cizinci a pochopili jsme, že v řeči se nejvíc používají slovesa. Na jazykových kurzech začínají učit jazyk od abecedy a podstatných jmen. Studenti jazykových kurzů se učí slova jako kotva, bobr, šunka, okurka, pokoj, sad. Část těchto slov je absolutně nepoužitelná, druhá část bude užitečná při čtení etiket v obchodě. Ale nikdo nemluví o tom, jak se sestavují každodenní věty.

Tak jsme vymysleli vlastní přístup k výuce jazyků, jednoduchý a logický. Celá řeč se zakládá na slovesech, a je třeba se zdokonalovat s rodilým mluvčím. Další vtip je v tom, že jsme snížili význam cizího jazyka v lidském životě. Podívali jsme se na řeč jako způsob dosažení cíle, ne jako na cíl.

Nejdříve jsme zpracovali sedmihodinový kurz němčiny a zdarma ho poskytli na internetu. Hned jsme získali obyčejné lidi. Náš projekt [speakASAP](#) (Speak As Soon As Possible) funguje již tři roky. Je návratný a dovoluje nám najímat pracovníky a vytvářet kurzy jiných jazyků. Naše stránky denně navštíví kolem pěti tisíc lidí. Což potvrzuje, že naše metoda je zajímavá a užitečná.

Bylo složité založit vlastní firmu v Česku?

V Česku není složité začít vlastní podnikání. Tři týdny před narozením našeho prvního syna jsme tu koupili firmu. Děláme si legraci, že když jsme neměli děti, tak jsme neměli ani čas. Dnes máme dva syny. Děti nám pomohly naučit se lépe organizovat vlastní čas. Díky dětem jsme pochopili, že s nimi chceme trávit maximum času a to tam, kde se nám líbí.

Když člověk pracuje jako něčí zaměstnanec, dává mu to rychle peníze a relativní stabilitu. Vlastní podnik ze začátku nevydělá příliš peněz, ani nezaručí stabilitu. Člověk denně pracuje a neví, jestli to vyjde. Ale dnes už si můžeme dovolit mít volný čas, kdy potřebujeme.

Jak se staví vaši blízcí k tomu, že žijete v Česku?

S manželem často slyšíme od příbuzných a známých, že jsme se odstěhovali v období, které bylo pro Ukrajinu nejsložitější. Namísto toho, abychom „vylepšovali“ vlast, zvolili jsme jednoduchou cestu a odjeli za hotovým životem v zahraničí, který nebyl budován pro nás. S takovým názorem nesouhlasím.

Od začátku jsme se rozhodli, že se naše práce nesmí zakládat jen na výdělku, že musíme také pomáhat lidem. Pomohla nám náhoda. Jedna z našich studentek nás seznámila s ředitelem dětského domova z Chersona, odkud pocházím. Nabídli jsme jim pomoc, ze začátku jsme se rozhodli darovat dětem herní konzoly. Letos jsme vyčlenili na podporu školy tři tisíce eur. Peníze půjdou na instalaci internetu do všech částí školského zařízení a kupujeme notebooky. Chceme dát dětem možnost studovat. V dnešní době je přece internet ohromnou možností pro každého. Jsme pro užitečné vzdělávání.

To je ohledně hmotné pomoci. Ale také jsme děti v loňském školním roce doučovali. Nabízeli jsme dobrovolné hodiny přes internet. Ozvalo se nám deset dětí. Já jsem je učila němčinu, manžel webový design. Kromě toho jsme si s nimi hodně povídali o životě. Kladli jsme jim otázky, které je přiměly k tomu se zamyslet nad svou budoucností. Ptali jsme se každého, co od života chtějí a co je k tomu potřeba. Oni na to nejsou připravení.

Letos máme v plánu pokračovat v jazykové výuce. Chceme do toho zapojit rodilé mluvčí, abychom ukázali dětem využitelnost jejich znalostí. Do budoucna jsme ochotni financovat studijní pobyty a zaměstnat ty, kteří o to budou mít zájem.

Jak děti reagovaly na vaši nabídku?

Jednoznačně kladně. Děti cítili z naší strany zájem a srdečnost. Víme, kdo se o co zajímá, kdo čím žije. V létě byly na moři, psaly nám o tom, jak tráví čas. A také občas upřímně říkaly: “Jsem zamilovaný, nemám na počítač čas“.

Jsem velmi ráda, že jsme v Česku dokázali vybudovat sociálně odpovědný byznys. Myslíme si, že děti, které jsou bez svých rodičů, potřebují péči, nejenom dostávat dárky. Kdo ví, třeba se někdo z nich stane naším nejlepším zaměstnancem.